

едно съ курвѣтъ, съ дъщеритѣ на Поликарпа, съ бея, съ евреина Аврама и съ кавезіята Стамата.

Евреинѣтъ Аврамъ бѣ тежко раненъ въ онѣзи нощъ, на която случкытъ сѣ вече извѣстны. По пладне на другия день раната на евреина бѣше са обърнѣла на живеница и раненыйтъ обзетъ отъ огневица бѣлнуваше.

Бейтъ лежѣше още на единъ сламеникъ, а киръ Стаматъ бѣ буденъ и слушаше внимателно бѣлнуванъето на Евреина, който между другото думаше: «Да копайте тамъ въ двора . . . онзи тамъ бѣлѣйтъ мермеръ е бѣлѣгѣтъ ми . . . Имамъ, имамъ отъ долу много хиляды сѣ! Да видите що сѣ жытицы . . . Ето! ето!»

— Діаволе! (рече Стаматъ) Тука работа има. Моето щастіе, види са, было въ бѣлнуваніята и въ сонамбулизма. Сега трѣба да са научѣ дѣ живѣе Евреина.

И мѣсляше. Но заведнажъ като че го намѣри, продума:

— Ще го научѣ отъ бея.

Приближи са и като побута излека бея събуди го и му рече:

— Този тукъ другарѣтъ ви умира! Ғазумъ ли бей? Трѣба слѣдователно да го занесѣтъ на кѣщата му. Знаешъ ли дѣ живѣе?

— Да, въ Хаскѣой. Щомъ излѣзешъ на скелята и попыташъ случайныя кафежіа ще са научишъ дѣ е кѣщата на Аврама.

— Добрѣ! продума равнодушно Стаматъ.

— Лошото е че никой отъ насъ не може да излѣзе отъ тука, рече бейтъ съ горчива усмихка.

— Нѣщо може да стане; отговори Стаматъ.

— Сирѣчь, какво разумѣвашъ?

— Ето какво! Ще са рѣшѣ сирѣчь да не засвидѣтелствувамъ нищо противъ васъ, и ще кажѣ че са напихмы сичкы и са сѣихмы помежду си, и исторіята са свѣршва.

Останѣхъ тамъ още единъ день и послѣ ны заведохъ